

Nummer negen seint New-York

In deze serie verschenen

1. Een overval in de lucht
2. De jacht op het koperen kanon
3. Sensatie op een Engelse vrachtboot
4. Avonturen in de Stille Zuidzee
5. Drie jongens op een onbewoond eiland
6. De strijd om het goudschip
7. Tumult in een toeristenhotel
8. Drie jongens als circusdetective
9. Een dollarjacht in een D-trein
10. Een speurtocht door Noord-Afrika
11. Drie jongens en een caravan
12. Kabaal om een varkensleren koffer
13. Een motorboot voor een drijvend flesje
14. Een klopjacht op een kapitein
15. Een raderboot als zilvervloot
16. Nummer negen seint New-York
17. Een meesterstunt in Mexico
18. Trammelant op Trinidad
19. Vreemd krakeel in Californië
20. Lotgevallen rond een locomotief
21. Pyjama-rel in Panama
22. Vreemd gespuis in een warenhuis
23. Wilde sport om een nummerbord
24. Hoog spel in Hong-Kong
25. Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
26. Stampij om een schuiftrompet
27. Kunstgrepen met kunstschaten
28. Bombarie om een bunker
29. Ali Roos als Arie Baba
30. Heibel in Honoloele
31. Arie Roos wordt geheimagent
32. Cnall-effecten in Casablanca

*Nummer negen
seint New-York*

Willy van der Heide

Oorspronkelijk uitgegeven door: Stenvert, Meppel, 1954

© Willy van der Heide, 1954

© Nederlandse uitgave: Overamstel Uitgevers, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Frans Mettes

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 2719 6 (paperback)

ISBN 978 90 499 2751 6 (e-book)

NUR 280

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een onbekende aan de telefoon

De dikke, sproetige Arie Roos zat met twee vingers te typen op de tweedehands schrijfmachine, die hij van een schoolvriendje had overgenomen voor vijftientig gulden, met nog een bruikbare hockeystick plus vier grammfoonplaten van Choo Berry. Terwijl hij typete zat hij voor zich uit te zingen, want Arie was in een prima humeur. Het was einde juli, buiten scheen de zon en Arie had twee dagen tevoren zijn eindexamen gehaald. Nu zat hij een feest-telegram aan Bob Evers in elkaar te zetten:

*Robert Evers,
Kamer 419,
Sherry Netherlands Hotel,
New York City, USA.*

*Jan en ik haalden eindexamen hoera hoera
mogen nu naar New York zoals door vaders beloofd
stop Jan wil vliegtuig nemen maar ik boot en
bekvechten hier al twee dagen over stop Zullen
tenslotte wel spiertje trekken stop Nadere berichten volgen.
Arie*

Arie las het telegram nog een keer over en grinnikte. Als de zuinige Jan Prins het zag, zou die vast en zeker beginnen met erop te wijzen dat één keer 'Hoera!' voldoende was en dat de rest óók korter had gekund, maar soms had Arie gewoon geen zin om zuinig te zijn. Hij trok dus het papier uit de machine, liep fluitend de zonnige straat op en bracht het geval naar het dichtstbijzijnde telegraafkantoor. Vervolgens kocht hij een tros bananen aan een fruitkar, plus een doos Droste-pastilles voor zijn moeder en kwam juist op tijd weer het huis binnen om die moeder de telefoon te zien ophangen.

'Ha, die mams. Droste-flikken voor u.'

'Arie! Waar zat je toch?'

Arie duwde haar de doos chocola in de armen. 'Even naar het telegraafkantoor. Hoezo?'

'Er was telefoon voor je. Ik had nét opgehangen toen je binnenkwam.'

‘Wie was het?’

‘Dat wilde hij niet zeggen. Het was iemand die Engels sprak.’

Arie keek een beetje verbaasd. ‘Toch niet Bob, hè mams?’

‘Natuurlijk niet, jongen. Ten eerste ken ik zo langzamerhand Bobs stem wel en ten tweede... Bob zit toch in Amerika?’

‘In een hotel in New York. Daar logeert hij met zijn oom voor een week of wat.’

‘Nou, als je vanuit New York wordt opgebeld, krijg je eerst een rits telefonistes. Maar dit was of het hier uit de stad kwam.’

‘Maar waarom wilde die man zijn naam niet zeggen?’

‘Dat weet ik ook niet, hoor. Nogal vreemde manier van doen, als je het mij vraagt. Maar hij belt over een kwartier opnieuw op.’

Arie beet het puntje van een banaan af en begon het ding nadenkend op te eten, terwijl zijn moeder de doos Droste open frunnikte. Iemand die zijn naam niet wilde zeggen en Engels sprak...

‘Poeh!’ zei Arie en bracht de bananenschil netjes naar de keuken. ‘Het is natuurlijk een schatrijke Engelsman die al die jaren geduldig heeft gewacht tot ik mijn eindexamen haalde en mij nu een baan aanbiedt als directeur van een oliemaatschappij in Irak, met een gepantserde Cadillac, vijftigduizend gulden salaris en een dubbele lijfwacht.’

‘Heb jij wel nodig met dat dubbele lijf van je,’ zei zijn moeder droog.

Het duurde twintig minuten vóór de telefoon wéér rinkelde. Arie, die de laatste tien minuten in de buurt van het toestel had rondgezworven, nam ijlings de hoorn op.

‘Met Arie Roos.’

De stem aan de andere kant was niet Engels, maar duidelijk Amerikaans.

‘Listen, Arie... noem mijn naam niet. Je spreekt met Masters.’

Arie stond drie tellen lang sprakeloos.

‘Juist ja,’ bracht hij dan uit.

‘Masters!’ ging de stem door. ‘Van de FBI. Van onze dollarjacht. Weet je niet meer?’

‘Natuurlijk wel. Zeker wel.’

‘Ik moet je zo gauw mogelijk spreken. Maar niemand mag weten dat wij samen praten en liefst niemand moet ons samen zien hier in de stad. Ik heb een auto hier...’

Arie dacht snel na.

‘Wat is het voor een auto?’

‘Een gewone, blauwe Chevrolet huurwagen.’

‘Goed. Over een half uur sta ik te liften op de hoofdweg naar Den Haag. Pik me daar maar op.’

De stem van Masters had een tevreden klank.

‘Schitterend bedacht. Kon niet beter. Ik merk dat je je oude listigheid nog niet hebt verleerd.’

‘Ik verlies nóch mijn sproeten, nóch mijn streken,’ zei Arie en hing de hoorn op.

Zijn moeder, in de keuken bezig met bloemen in een vaas te schikken, keek op toen hij binnenkwam.

‘Was het iets bijzonders, jongen?’ Arie antwoordde achteloos.

‘Alleen een Amerikaan die we destijds eens ontmoet hebben en die me nu op komt zoeken.’ (Dat was beslist geen leugen te noemen.) ‘Ik ga even met hem mee, mams.’

‘Blijf je lang weg?’

Arie keek op zijn horloge.

‘Het is nu elf uur. Ik eet ergens in een broodjeswinkel. In de loop van de middag kom ik wel thuis.’

Zijn moeder knikte verstrooid. Dat komen en gaan van hun zoons in de vakantie waren de families Roos en Prins wel gewend.

Arie nam de tram naar het Hoofddorpplein, stapte daar uit en begon de rest van de afstand te wandelen, af en toe op zijn horloge kijkend. Vijfendertig minuten na het einde van het telefoongesprek passeerde hij de twee zware, bakstenen bastions die sinds vele jaren bij het begin van de betonsnelweg naar Rotterdam staan te wachten tot iemand er een viaduct van maakt, of ze afbreekt. Hij liep nog een eindje door en ging staan wachten. En, zoals dat altijd gaat... nu hij géén lift wilde hebben, stopten er twee auto's vlak na elkaar. De eerste was een open, antiek tweezitter Fordje met een roodharig meisje erin... dat óók sproeten had.

‘Goedemorgen,’ wenste zij, met haar hand op de versnelling. ‘Je kon een broertje van me zijn.’

‘Zou dat effe fijn wezen,’ antwoordde Arie droog. ‘Als we ons dan op regenachtige middagen verveelden, zouden we kunnen tellen wie de meeste sproeten had.’

Zij grijnsde hem opgewekt toe met prachtig-witte tanden. ‘Waar moet je naar toe?’

‘Nergens heen,’ zei Arie. ‘Ik sta naar het verkeer te kijken. Ik sta gewoon te staan.’

‘Dat is me óók wat,’ zei het meisje. ‘Nu wilde ik vandaag met alle

geweld eens een goede daad doen en een lifter meenemen en nu is het wéér mis. Of is mijn auto soms niet mooi genoeg?’

Op dat moment kwam er een vrachtauto aanrollen die vaart minderde en heel langzaam passeerde, met een grinnikende man in overall kijkend door het open portierraam.

‘As u die dikkerd meeneemt, juffrouw, zakt dat Fordje door zijn assen. Dit is een twaalftons truck, sproetneus. Wij kunnen je nét hebben. Waar moet je heen?’

Arie opende zijn mond al om een van zijn befaamde antwoorden te geven, maar bedacht zich. Hij moest deze welmenende lieden zien kwijt te raken en legde dus vriendelijk uit dat hij helemaal niet stond te liften en zag even later Fordje en vrachtwagen weggrollen. Kort daarna kwam een donkerblauwe Chevrolet aan suizen... die vaart minderde tot ongeveer vijftig kilometer per uur... maar hem voorbijreed. Op het ogenblik van passeren zag Arie de welbekende figuur van Masters achter het stuur zitten: een slappe hoed boven zijn door de zon diep gebruint gezicht. Masters keek niet op of om, hief alléén even de rechterhand van het stuur met één duim omhoog en reed verder. Arie wuifde of riep niet, maar bleef rustig staan. Natuurlijk had Masters hem gezien, maar die was blijkbaar aan het onderzoeken of hij soms werd gevolgd. Een paar minuten later kwam de Chevrolet terug over de andere rijbaan, rolde de kant van Amsterdam weer op, verdween voor de tweede maal uit het gezicht, maar kwam tenslotte weer opdagen op precies dezelfde wijze als de eerste maal en stopte naast Arie met openzwaaiend portier. De dikkerd stapte onmiddellijk in en de wagen reed alweer vóór het portier goed en wel was dichtgeslagen.

‘Zo!’ zei Masters tevreden, van de eerste in de tweede versnelling schakelend. ‘Je ziet eruit als een rondwandelende gezondheidsreclame voor melk of roomboter. Hoe gaat het anders?’

‘Pico bello. Jan en ik hebben juist onze eindexamens gehaald.’

Masters knikte, als had hij niet anders verwacht.

‘Ik zag jullie gisteren lopen in de Leidsestraat, maar ik wilde jullie daar niet aanspreken. Vóór ik verder ga eerst één vraag: zouden jullie, als punt bij paal komt, naar Amerika kunnen gaan?’

‘Wat? Voorgoed?’ Arie dacht een enkele seconde dat Masters aan Jan en hem een baantje daar wilde aanbieden. ‘Nee, nee. Voor een paar weken. Om voor mij een karweitje op te knappen. Jullie hebben destijds zulk fantastisch werk gedaan met die dollarsmokkelarij dat ik jullie graag opnieuw zou gebruiken.’

‘Weer iets met smokkel?’

Masters keek recht voor zich uit over de zonverlichte betonweg.

‘In zekere zin... ja. Maar toch ook heel anders. Gevaarlijker. Zouden jullie naar Amerika kunnen?’

‘Het rare is, dat wij beiden juist van plán waren om naar Amerika te gaan.’

‘Dat is dan een bof. Wou je Bob Evers op gaan zoeken?’

‘Dat zijn we al jaren van plan. Maar we mochten pas als we ons eindexamen hadden.’

Masters schoof de slappe hoed wat naar achteren op zijn hoofd en liet het gaspedaal opkomen, zodat de Chevrolet heel kalmaan vlak langs de rechterkant van de betonbaan rolde.

‘Nu moet je eens goed luisteren, Arie. Voor wat ik gedaan wil hebben, zijn jullie volkomen geknipt... juist dóór het feit dat jullie nog jongens zijn. Als jullie je rol goed spelen, is het uitgesloten dat iemand je zal wantrouwen. Het gaat om illegale immigratie.’

‘Illegale emigratie? Maar wie...?’

‘Nee, immigratie. Emigratie is als je een land uit gaat. Immigratie is als je erin komt. Iemand dus, die van Nederland voorgoed naar de Verenigde Staten vertrekt, emigreert uit Holland om in de United States te immigreren. Nu weet je misschien, dat buiten de normale honderdduizenden die elk jaar officieel uit de verschillende landen in de Verenigde Staten worden toegelaten, er nog duizenden clandestien binnenkomen, die eenvoudig tussen de 180 miljoen inwoners wegduiken... spoorloos.’

Arie keek verbaasd:

‘Wat! Duizenden per jaar!’

‘Minstens. Wij kunnen het natuurlijk alleen maar schatten, maar tussen de vijf- en de tienduizend vreemdelingen komen per jaar stiekem de grenzen van de Verenigde Staten over. Zo nu en dan vangen we daar een paar van, natuurlijk, maar verreweg de meeste toch niet.’

Arie zat even na te denken en begon dan te lachen.

‘Dat is een van de gekste verhalen die ik in jaren gehoord heb!’

Masters keek hem van opzij aan. ‘Hoezo?’

‘Nou, in de eerste plaats... hebben jullie dan geen verkeersopstoppingen van clandestiene immigranten aan de grenzen?’

Masters lachte wat scheefjes.

‘Je vergeet, geloof ik, hoe kolossaal groot de Verenigde Staten zijn. Wij kunnen niet elke honderd meter grenslijn bewaken!’

‘Hm,’ zei Arie en trok nadenkend aan zijn neus. ‘Nog een vraag?’
‘Ga je gang.’

‘Sinds enkele jaren wordt van iedereen die een visum voor de Verenigde Staten aanvraagt, precies nagegaan wat zijn politiek verleden is. Als je in een moment van onnadenkendheid, bij wijze van spreken, in 1941 een vals dubbeltje gestort hebt in een Winterhulp-busje, mag je de USA niet binnen voor een week vakantie. Maar wie controleert die tienduizend clandestiene immigranten? Daar kunnen wel vijfduizend Russische spionnen tussen zitten. Dan is dat hele systeem van jullie zo lek als een zeef.’ Masters gaf een spurt gas, alsof iets hem ineens irriteerde, maar bracht de Chevrolet gauw weer terug op zijn slakken-gangetje.

‘Luister eens... de grens met Canada ligt voor elke handige jongen wagenwijd open. Precies hetzelfde geldt voor de zuidgrens met Mexico. Dan heb je nog onze enorme afstanden zeekust, waar ’s nachts mensen aan wal kunnen worden gezet. Als wij geen compleet leger van honderdduizenden grensbewakers op de been willen houden, is zulk een enorme lengte grens nooit waterdicht te krijgen. Het is de laatste jaren wel wat beter geworden, maar nog verre van perfect.’

‘Dat lijkt mij ook, ja, als ze met duizenden door de mazen van het net slippen. Maar ik zie nog steeds niet, wat wij daar voor nuttigs aan zouden kunnen doen.’

Vóór hen lag een viaduct en naar rechts voerde een weg het vlakke landschap van de Haarlemmermeerpolder in. Masters zwenkte rechtsaf, reed een eindje de landweg op en zette de Chevrolet stop. Daarna wendde hij zich tot Arie.

‘Kijk eens, er zijn natuurlijk weer bandieten die van die clandestiene immigratie een zaakje hebben gemaakt. Wij weten dat er geregeld mensen via de Mexicaanse grens worden binnengesmokkeld door gidsen die daarvoor 500 tot 1000 dollar vragen. Met hefschroefvliegtuigen worden ’s nachts mensen over de grens gevlogen en op Noord-Amerikaanse bodem afgezet. In Florida komen geregeld mensen aan land met motorboten die vertrekken uit Haïti, Trinidad, Portorico of andere havens rond de Caraïbische Zee. De prijzen voor zo’n nachtelijk tochtje lopen van zevenhonderd dollars tot een paar duizend per man.’

‘Hm,’ vond Arie. ‘Niet eens zo vreselijk veel voor een nieuwe toekomst.’

‘Neen. Maar het kan, omdat het meestal met een troep inéens ge-

beurt. Tien of vijftien man in één vliegtuig of snelboot is geen uitzondering.’

‘Maar als nu één van die mensen later gepakt wordt, gaat die dan niet vertellen wie hem over de grens heeft gebracht, en waar, en hoe?’

Masters sloeg met de vlakke hand op het stuurwiel.

‘Dát is nu juist waar het om gaat. Die mensen worden geblinddoekt aan boord gebracht en mogen onderweg niets zien. Zij weten niet eens wie de bestuurder is van het vliegtuig of de motorboot die hen vervoert. Op een gegeven moment landt het vliegtuig, zij worden geblinddoekt in het donker eruit geduwd en de machine vertrekt onmiddellijk.’

‘En daar sta je dan dus, als illegale immigrant... midden in de nacht.’

‘Zonder vaak te weten, wáár. Maar dat is allemaal tot daar aan toe. Helemaal stop zetten kunnen we dat toch niet en we zouden er ons dan ook niet onnodig over opwinden, als het de laatste tijd niet was voorgekomen, dat een motorboot met zo’n lading mensen, die achtervolgd werd door een kustwachtkotter, zijn mensenlading overboord smeed.’

Arie keek hem ontsteld aan:

‘Wát? In volle zee?’

Masters knikte grimmig.

‘De kustwacht, die bij ons de ‘Coast Guard’ heet, heeft haar eigen patrouilleboten. Verder varen ambtenaren van de immigration service soms in hun eigen vaartuigen rond om te kijken of zij iets vangen. Natuurlijk wordt er zo nu en dan des nachts een motorboot met een lading immigranten ontdekt en achtervolgd. Soms zijn die boten zo razend snel, dat wij ze niet kunnen inhalen en dan ontkomen ze in volle zee. Maar het is ook voorgekomen, dat ze geen kans zagen te ontsnappen en hun lading aan immigranten één voor één overboord smeten, terwijl ze door de nacht voortstoven.’

‘Om het bewijs weg te werken?’

‘Natuurlijk. Dat deden de rumrunners destijds ook met hun kisten clandestiene drank in de tijd van de drooglegging. Maar dat is nog iets anders dan met mensen, nietwaar?’

‘Het is bij de beesten af!’ zei Arie verhit.

‘Dat vonden wij ook,’ stemde Masters droog in. ‘En nu is het altijd zo in dit soort van dingen, dat de toestand zich nooit ten gunste verandert, maar altijd in slechtere zin. Volgens ons is het op dit moment maar één bende die zich aan die praktijken schuldig maakt. Maar vóór

je weet waar je bent, zijn het er volgende maand drie... en zo woekert het kwaad verder. Vandaag of morgen komt een troep schurken op het denkbeeld om een lading immigranten die tóch vooruit moeten betalen, midden in de ibische Zee overboord te zetten zonder zelfs maar te proberen hen aan wal te brengen. Snap je?’

‘Dit is net een verhaal uit de tijd van de zeerovers! Die deden eeuwenlang zulke dingen! Als die een koopvaarder buit maakten, smeten die soms de hele bemanning overboord.’

‘Juist, ja. Als men toen zeerovers te pakken kreeg, werden die dan ook zonder pardon opgehangen. Nu willen wij aan dit soort grappen een eind maken voor het te erg gaat worden. Maar juist zoals bij die geschiedenis van de gesmokkelde dollars willen wij de hele bende inééns zien te knippen en we hebben daarvoor een prachtig beginpunt. Door een toeval kregen wij, bij een vent die voor iets geheel anders gearresteerd werd, enkele brieven in handen waaruit we het volgende te weten zijn gekomen: in de haven van Amsterdam ligt op het ogenblik een Amerikaans motorjacht, ‘Surfpride’ geheten. Het is ongeveer dertig meter lang en het is vroeger van een miljonair geweest, maar is, zoals zoveel luxe-jachten, na diens dood verkocht omdat het veel te duur was in onderhoud. Het is een tikje ouderwets en ziet er nogal verveloos uit, maar het is van staal gebouwd en zeewaardig genoeg. Met dit jacht worden over een paar dagen vermoedelijk verschillende mensen, die geen permissie krijgen om de USA officieel binnen te komen, over de Atlantische Oceaan gebracht.’

‘Vanuit Europa, dus.’

‘Juist. Wij hebben zo’n idee dat verschillende van hen er dik voor betalen, want dat jacht is in Londen gekocht, waar het al jaren op een liefhebber lag te wachten en wij hebben het vermoeden dat de heren er met één klap de hele koopprijs uithalen.’

Arie floot langgerekt.

‘Dat moet dan een aardige duit zijn, per hoofd.’ Masters glimlachte en stak een sigaret op.

‘Valt nogal mee. Die oude schepen zijn niet zó duur. Dit exemplaar hebben ze gekocht, een paar weken geleden, voor honderdtwintigduizend gulden. Hóéveel mensen er aan boord zullen gaan en in welke havens, weten wij niet precies. In Amsterdam enkele, vermoedelijk ook een paar in Lissabon of op de Canarische eilanden. Vandaar steekt het schip over naar Florida. En jullie moeten die reis óók meemaken.’

‘O,’ zei Arie. ‘Dat is natuurlijk heel leuk. Maar hoe komen wij aan boord?’

‘Officieel,’ zei Masters droog. ‘Jullie doen je voor als twee jongens die door de Hollandse politie worden gezocht en het land uit willen. Je betaalt de gevraagde passageprijs... en je verlaat Holland op dit schip als toeristen die een tochtje gaan maken naar de Middellandse Zee.’

‘Bestaat niet,’ zei Arie. ‘Als de Hollandse politie ons zoekt, staan we op alle grenscontrolelijsten en dan komen we nooit de Amsterdamse haven uit. Paspoortcontrole.’ Masters tikte ongeduldig de as van zijn sigaret buiten de auto.

‘Zo bedoel ik het ook niet. Je wilt Holland uit omdat je iets op je kerfstok hebt. Dat is op dat moment nog niet uitgelekt. Maar de politie zál je gaan zoeken.’

‘Dát kan. Overigens hoop ik wel, dat ze ons niet tien zeemijlen buiten IJmuiden al overboord smakken.’

‘Dat kan moeilijk, want op de scheepspapieren staat, hoeveel mensen er aan boord zijn. Zolang dat schip dus Europese havens aandoet, is er geen gevaar. En vanaf de Azoren worden jullie gevolgd door een marinekotter die nét buiten gezichtsafstand blijft.’

‘Hoe volgt die ons dan zonder ons kwijt te raken?’

‘Op zijn radar.’

‘Fijn!’ vond Arie. ‘Maar als ik overboord word geplompt, ben ik al zeventien keer verdronken vóór die kotter bij me is. Of wordt er van me verwacht dat ik in de Atlantische Oceaan blijf liggen watertrappen tot ik word opgepikt?’ Masters antwoordde kalm:

‘Als er werkelijk vrees zou gaan bestaan dat ze jullie overboord zetten, mag je bekend maken wie en wat je bent. Als ze eenmaal weten dat ze door een Amerikaanse marinekotter worden gevolgd, zullen ze het wel laten, want op zulk een grapje staat natuurlijk de doodstraf.’

‘O. De bemanning bestaat uit Amerikanen?’

‘Precies.’

Arie dacht daar over na en knikte.

‘Klopt.’

‘Bovendien,’ ging Masters rustig verder, ‘krijgen jullie van mij een radiozender mee.’

‘Wordt onze bagage dan niet gecontroleerd?’

Masters zei korzelig:

‘Wees nu niet zo haastig met je opmerkingen. Die zender is vermomd als een gewoon draagbaar radiotoestel. Batterijradio. Maar zet

je de volumeregelaar naar links om in plaats van naar rechts, dan werkt het ding als ultrakortegolfzender met de luidspreker als microfoon. De reikwijdte ervan is ongeveer vijftig mijl en dat is dik genoeg. Je moet alleen een eind draad als antenne buiten een patrijspoort hangen, want binnen in een stalen schip wordt de zendgolf natuurlijk afgevangen. In noodgevallen gebruik je dat ding om met mij in contact te komen.'

'Zit u zelf op die kotter?'

'Precies.'

'Maar... ik hoop niet dat ik wéér overhaastig ben... heeft hun jacht zelf scheepsradio aan boord?'

Masters lachte.

'Heel goede vraag. Zij hebben een normale scheepsradio, die geen ultrakorte golven heeft. Jouw speciale toestel werkt op een golflengte die hun scheepsradio niet kan ontvangen.'

'Jullie hebben wel aan alles gedacht, geloof ik,' zei Arie langzaam.

'Misschien niet aan alles, maar wel aan een hoop. Wapens of dergelijke krijg je niet mee, want je moet er rekening mee houden dat ze je bagage controleren of stiekem nasuffelen. Daarom is je zender ook zo gecamoufleerd.'

'Dus... als ik het wel heb, moeten wij zo snel mogelijk contact met die kerels opnemen?'

Masters speelde met de autosleuteltjes, die aan hun kettinkje hingen te bungelen.

'Zonder uitstel. Ik durf wedden, dat het schip nog deze week uitvaart.'

Arie knikte en grinnikte:

'Ik zal onmiddellijk beginnen een super-de-luxe-verhaal uit mijn duim te zuigen.'

'Dat is jou wel toevertrouwd, ja. Voel je er dus wat voor, ja of nee?'

Arie grijsde hem toe met zijn witte tanden.

'Ik wel.'

'En Jan Prins?'

Arie begon nog harder te lachen.

'Die is natuurlijk wild van geestdrift, want dan wordt zijn reis voor hem betaald. Dat is toch zeker zo?'

'Allicht. Alle onkosten zijn voor onze rekening.'

'Nou, Jan begint vanavond al uit te rekenen, hoeveel hij erop bezuinigt.'

Masters knikte en startte de motor.

‘Ik wil geen enkel risico lopen, want Holland is een klein land en het leven zit vol van de meest ongedachte toevallen. Ik ga dus niet met jullie in een café hier in Amsterdam zitten of iets dergelijks. Kunnen Jan en jij vanavond komen naar... laten we zeggen Alkmaar?’

Arie scheen een tikje teleurgesteld te hebben gekeken, want Masters, met zijn handen al op het stuurwiel, vroeg:

‘Wat kijk je ineens sip?’

‘Sip? Och, ik had misschien iets wilders verwacht dan een plaatsje, zo tam als Alkmaar. Hoewel we daar een vrij opwindende jacht op een koperen kanon hebben beleefd.’

‘Iets wilders? Jongen, jullie komende weken kunnen heus wild genoeg worden. En wat had je anders verwacht? Een geheime kamer in de Amerikaanse ambassade in Den Haag?’

‘Misschien.’

Masters lachte en schakelde in. De wagen keerde op de smalle landweg.

‘De Amerikaanse ambassade is allesbehalve happig op niet-Amerikaanse bezoekers binnen zijn muren. Om jullie daar binnen te halen moet ik zes keer telefoneren, vier formulieren invullen en overall twee wachtposten meenemen. Dat is wel een tikje omslachtig. Tegenover het station in Alkmaar zijn een paar cafeetjes. Ontmoet me in het meest rechtse ervan om negen uur vanavond. Kan dat?’

‘Kan prima.’

De Chevrolet zwenkte weer de betonweg op.

‘Dan zet ik je weer af waar ik je heb opgepikt en jij waarschuwt Jan wel.’

Om half één in de nacht van diezelfde dag kwamen Jan en Arie terug in het oude grachtenhuis waarin kolonel Prins woonde, samen met zijn veelbelovende zoon en de befaamde huishoudster Marianne. Op het moment dat de voordeur dichtviel ging een deur aan het einde van de lange gang open en het grijsharig hoofd van de kolonel keek om de hoek.

‘Hallo. Wel, wel. Weer thuis? Valt me mee. Dacht dat jullie alvast in Tunis zaten, of zoiets.’

‘Nee, vader. We hebben onze reis naar Amerika zitten bespreken.’

‘Welzo. Dat gaat maar naar Amerika of het niets is. In mijn tijd was ik als hbs-jongen blij als ik met mijn vader naar Zandvoort mocht. Of naar de komedie.’

‘Ben ik óók, pa,’ zei Jan. ‘Maar u neemt mij nooit mee naar Zandvoort of naar de komedie.’

‘Wat!?’ blafte de kolonel om de hoek van de deurpost. ‘Zandvoort? Of de komedie? Natuurlijk niet. Zandvoort is een kermis en het hele leven is tegenwoordig één grote komedie. Een kermis met politieke Koppen van Jut en knaleffecten van waterstofbommen.’ Hij schudde woest de krant die hij had zitten lezen. ‘Poppenkast. Appelepap. Gaan jullie nog naar boven of blijf je daar staan?’

‘Als het mag, vader. Naar boven, bedoel ik.’

‘Als het mag? Als het mag! Nogal mooie jongens jullie, om te vragen of het mag. Als je na je eindexamen-hbs, nog niet weet wat mag en wat niet mag, leer je het nooit meer. Versta je?’

‘Ja, vader.’

‘En toen je in de Zuidzee zat, belde je toch ook niet elke avond naar hier op om te vragen hoe laat je naar bed moest, wat?’

‘Nee, vader. Dat kon ook moeilijk.’

‘Precies, wat? Als je dat maar begrijpt, wat! Wel te rusten.’

Beide jongens zeiden in koor:

‘Wel te rusten, kolonel!’

(Jans vader vond het heerlijk, af en toe nog met ‘kolonel’ te worden aangesproken.) Maar Jan en Arie hadden nauwelijks één voet op de trap gezet, of de deur werd weer opengerukt.

‘En géén daverend gedraai van grammofoonplaten, hè? Laatst keer lag Marianne in haar bed te schudden.’

‘Goed, vader.’

Weer ging de deur dicht. Weer klommen de jongens enkele treden. Opnieuw schoot de deur open.

‘En wanneer is dat vertrek naar Amerika?’

‘Over een paar dagen, vader.’

‘Paar dagen... Paar dagen? Wat is dat voor vage wartaal? Weet je niet eens wanneer je vliegtuig gaat?’

‘We gaan met een jacht, vader.’

De oude kolonel keek half ongelovig omhoog, naar de plek waar de gezichten der twee jongens hem over de trapleuning aanzagen.

‘Wat hebben jullie nu weer voor dolzinnigs bedacht? Is een vliegtuig je nog niet gevaarlijk genoeg? Moet er weer in een half-lekke wastobbe met gelapte zeilen over ’s werelds oceanen worden gecruised?’

‘Dit is een dertig meter lang motorjacht, vader, dat aan een Amerikaan toebehoort. Het komt ons de man duizend gulden goedkoper

dan een overtocht per KLM of mailboot.'

'Hm, duizend gulden. Ik ken dat. En die duizend gulden die jullie nu uitsparen worden natuurlijk aan iets onzinnigs weer weggesmeten, wat? Er wordt een taperecorder van gekocht die op een boevenjacht verloren gaat, of iets dergelijks. Is de buitendeur op slot?'

'Op de knip? Nee, vader. Moet dat dan?'

'Natuurlijk niet!' blafte de kolonel. 'Ik ben geen zenuwachtige, oude juffrouw. Hah! De inbreker die hier insluipt is nog niet jarig! Poeh. Wel te rusten!'

'Dát was dat,' zuchtte Jan opgelucht, terwijl zij haastig naar Jans kamer liepen. 'Mijn vader weet er nu van. En aangezien jouw vader en de mijne, wat ons betreft, altijd één lijn trekken, ben jij nu óók van dat probleem af.' Arie sloot de deur van Jans kamer en liet zijn enorme gewicht voorzichtig in een sleetse, lederen fauteuil zakken. 'Ik vraag me tóch af, Jan, of we misschien niet te véél hooi op onze vork hebben genomen.'

Jan keek op het Mercedes-Benz klokje dat tegen de schoorsteen was geschroefd en draaide de radio op de AFN. Over zijn schouder sprekend gaf hij toe:

'Het lijkt me absoluut het gevaarlijkste grapje dat we tot dusver hebben aangepakt.'

'Anders had Masters ook al die veiligheidsmaatregelen niet genomen. Maar die dingen lijken toch altijd gevaarlijker dan ze blijken te zijn. Neem nu eens die serie Zuidzee-avonturen van ons. Toen moesten we het met zijn drietjes maandenlang opnemen tegen een overmacht van gewapende muiters en die zijn we toch maar altijd te vlug en te slim af geweest. Bovendien hebben we nu de hele regering van de Verenigde Staten achter ons, min of meer.'

Jan trok een gezicht:

'Min of meer. Meer min dan meer, waarschijnlijk. Je hebt machtig weinig aan een regering in Washington als je anderhalf duizend mijl ervandaan met een blok ballastijzer om je nek overboord wordt geploempt.'

Arie haalde de schouders op:

'Zorgen dat het niet zover komt is natuurlijk een kwestie van hersens gebruiken. En als Masters geen vertrouwen in onze handigheid had, zou hij ons beslist niet hiervoor hebben uitgezocht.'

'Daar heb jij gelijk in.'

Arie stond op en begon de kamer rond te scharrelen.

‘Heb je hier niets te eten?’

Jan zuchtte en knikte zijwaarts.

‘Eeuwige hongermachine... In de rechterbureaula, blik toost en een stuk kaas. Boter is er niet en dat is maar goed ook, of je wordt zo vet dat we voor jou dubbel passagegeld moeten betalen.’

Arie grinnikte goedgevoel, begon met een zakmes de kaas in plakjes te snijden en die samen met stukjes toost op te kauwen.

‘Wat nemen we aan bagage mee?’

‘Zo weinig mogelijk, jô. Het kan best gebeuren dat we hem hals-over-kop moeten smeren zonder iets anders mee te kunnen nemen dan wat we aan onze body hebben.’

‘Mmmm... Dat betekent dus: een stuk of wat stellen ondergoed, flink wat sokken, gummieschoenen en gewone schoenen, een paar shirts, wat truien...’

‘Een zeiljopper, een windjack, een gewoon sportjasje, een lange broek en twee shorts voor aan boord.’

‘Lijkt me genoeg, ja, met wat toiletartikelen en handdoeken. Kan allemaal in een flinke plunjezak.’

‘En dan zonder uitstel beginnen met de kroegjes op de Zeedijk af te snuffelen en maar hopen dat we beet krijgen.’

‘Moet raar lopen willen we géén beet krijgen.’

‘Overmorgen beginnen?’

‘Hebben we een hele dag om te pakken en een en ander te regelen. Een stom geluk zeg, dat we die Amerikaanse visa nog niet in onze paspoorten hebben staan! We zouden wel enige moeite hebben om uit te leggen hoe we dááaraan kwamen, als we clandestien moeten immigreren.’

‘Verdikke, ja! Daar had ik nog niet eens aan gedacht! Ik begin, morgen meteen na het opstaan, me een boevenmanier aan te meten. Ik ga dicht langs de gevels sluipen en telkens schichtig over mijn schouder kijken.’

‘Beheers je, of je komt vroegtijdig in een Hollandse politiecel terecht.’

‘Bedenk jij nu maar eerst een goed klinkend boevenverhaal voor ons. Dat is jouw vak.’

Arie stak een toostje met kaas in zijn kolossale mond. Het leek een kruimeltje in de muil van een nijlpaard.

‘Voor iemand met mijn genialiteit een kleinigheid. Ga jij maar vast uitzoeken wat de goedkoopste tandpasta is die je mee kunt nemen. Je

mocht midden in een gevecht met die bandieten eens tot de ontdekking komen dat je een kwartje te veel had besteed... je kreeg op de plaats zelf er iets van.'

'Eeuwige, overvette grapjas.'

'Ongeneeslijke bezuinigingsmaniak!'

Zij grijnsden elkaar vriendschappelijk aan. Toen de AFN-zender sloot, om vijf minuten over één, ging Arie naar huis. Hij ging wandelen, toastjes knabbelend uit het blik onder zijn arm, want het was een prachtige zomernacht en hij had een massa om hard over na te denken.

Zwerftocht langs de Zeedijk

Arie was al vroeg de volgende ochtend begonnen met een verhaal in elkaar te schroeven dat werkelijk steengoed in elkaar zat en daarmee begon hij door zich intens te verbeelden dat hij een jongen was die, samen met een vriendje, iets heel vervelends had uitgehaald. Maar wát? Wat kon een jongen die kaarsrecht van de hbs af kwam, hebben uitgespookt, zo ernstig, dat hij zich aan de greep van de politie moest onttrekken? Het moest bovendien iets zijn, dat niet terstond was ontdekt, zodat zij nog een paar dagen respijt hadden. Arie deed dat soort gepieker liever op zijn dode, roodharige eentje en ging daarom een glaasje limonade zitten drinken op een terras, recht tegenover het Centraal Station: een waterterras met vele tafeltjes en stoeltjes plus een prachtig uitzicht over de gracht en de heen en weer varende toerboden en vrachtaandrijvers. Naar water kijken geeft dikwijls een gevoel van rust en Arie zat heel vreedzaam in de schaduw van het op palen over het terras heen gebouwde restaurant, af en toe opkijkend naar de koper-groene koepel van de Sint Nicolaaskerk, of naar de ramen van het kantoor van zijn vader (rederij Roos) op de Prins Hendrikkade. De meest wilde denkbeelden kwamen in zijn sproetig hoofd op en werden ook prompt weer verworpen... Roofovervallen? Verduisteringen? ...Smokkelaffaires? ...Een auto-ongeluk? Moord? Ook alweer klets, want dat was veel te ernstig en te onwaarschijnlijk. Bovendien werden zelfs beroepsboeven door een moord afgeschrikt. En... moorden staan altijd in de krant. Je kunt zomaar niet een moord fantaseren... Er gebeuren er niet zoveel.

Zonder precies te kunnen zeggen, waarom, kwam Arie's brein telkens terug op een auto-ongeluk. Maar daar hoeft je niet voor te vluchten! En een auto-ongeluk wordt meestal metéén ontdekt. Stop...! Als zij eens een auto hadden gestolen, daarmee een ongeluk veroorzaakt en er tenslotte vandoor waren gegaan? Dat was niet zo gek, bedacht Arie. Stel je eens voor dat Jan en hij ergens op een gracht een auto hadden gestolen om er een plezierritje mee te maken. Stel je verder voor dat ze des nachts, op weg naar Utrecht bijvoorbeeld, daarmee een andere wagen hadden aangereden. De bestuurder van die auto was bewusteloos geraakt. Jan en hij waren ervandoor gegaan... De politie zou in dat geval dagenlang kunnen speuren naar de daders. Jawel...